

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ב - חלק כ"ח

קונטרס 358

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

וואס לערנט אונז "מהתנא" געטליכקייט "האלוקי" פון וועס? פון רשב"י, [תרגום ללשה"ק: זה הספר המואר (הזהר) שְמִלְמַד אֹתֵנוּ (מהתנא) אַלְקוֹת, מִמִּי? מִרְשָׁב־י]. אחר כך נגש לציון הקדוש, נשק ואמר: **כבר נתקתי כל הקשרים של כל האמות הרוצות להרע לישראל. היאך עשיתי זאת? כי דבקתי בתנא הקדוש רשב"י. וכלנו יודעים על הנסים הגדולים שקרו במלחמה זו.** (שהלומד בספר של הצדיק מתדבק בנשמת הצדיק, ועין בספר "מאורות הזהר").

מכאן רואים כמה גדול כח הלומד בזהר הקדוש שעל ידי זה מעורר ומפעיל וממשיך את נשמת הרשב"י ע"ה ממש כפשוטו, לרחם עלינו, כמו שאמר: **יכול אני לפטר את העולם כלו מן הדין. ואפילו בדרךנו הפשוט.**

בואו וראו מהנסים שהיו במלחמה ההיא: (תשכ"ז) שנתגלה אלי בהשגחה פרטית: בתהלים (פרק קי"א) הללו את ה' כל גוים שבחווהו כל האמים: (ב) כי גבר עלינו חסדו ואמת ה' לעולם הללוי-ה, שואלים איך הגוים יהללו וישבחו את ה' על החסדים שעושה עם ישראל?

הביאור בזה: שרק הגוים יודעים כמה הם מתכננים צרות ושמדות לישראל ח"ו, ולא מצליחים, וזה היהודים לא יודעים, ורק הם יודעים את ניסי ה'. והספור כדלהלן:

הייתי נוסע הרבה למיאמי בשביל רפואות.

יום אחד באמצע שאני לומד בבית המדרש "כל הארבער" במיאמי, בא יהודי שהמראה שלו היה מפחיד ביותר, הפרת פניו ענתה עליו שהוא נראה כמו אדם חולה.

אני רץ לפניו, ואומר לו שלום עליכם ברוך הבא, ומכבד אותו לשתות ולאכל מזונות, ואני שואל אותו מאיפה יהודי בא?

הוא מראה לי תכף את שתי ידיו, איך שמציר עליהם שהם אסורות באזיקים, וחתום גם על ידיו את המלים "משפט מות", והוא בא מסיביר - רוסי..

והוא מספר, מעשה שהיה כך היה:

עבדתי בצבא הרוסי, והייתי מפקד בצבא על אוניות המלחמה ברוסיה.

לפני מלחמת ששת הימים [בשנת תשכ"ז] שלחו אותי לסוריה להכין מלחמה גדולה נגד ארץ ישראל, ולפוצץ את כל האוניות של ארץ ישראל.

לפני המלחמה היה לי מפות מכל האוניות של ארץ ישראל וכל הנמל של

סוריה.

הַקְדָּמָה לְזוּהַר תַּתְק"ס חֲלָקִים - מִבְּצַע "יַחַד כָּל יִשְׂרָאֵל"

יִשְׂרָאֵל ה'קְדוּשִׁים וְהַטְהוּרִים ה'מָה בְּלוּלִים כָּל שָׁשִׁים רְבּוּא נְשָׁמוֹת בְּתוֹךְ סֵפֶר הַזוּהַר, בְּדַבְּרָתָב רַבִּינוּ הַקְדוֹשׁ הַרְמַח"ל זִי"ע בְּאַגְרוֹתָיו. וְלִכֵּן כָּל אֶחָד יִטְמִין עַצְמוֹ בְּסֵפֶר הַזוּהַר הַק' בְּמִיחָד בְּדוֹרְנוּ דָרָא בְּתַרְאָה וְדוֹר אַחֲרוֹן. וְיִזְהַר (זֶהַר חֲלָק ג') דָּף קנ"ג: בְּרַעֲיָא מְהֵימְנָא כְּתַב דְּהוּא "תֵּיבַת נַח" שְׁמַצִּיל מִפְּנֵי הַמְּבּוּל הַנּוֹרָא. וְלִזְוָה תַתְקַן הַרְמַח"ל זִי"ע דִּיקְבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְלַמּוֹד זוּהַר זִי"ע וְיִבְטְלוּ כָּל הַגְּזֵרוֹת - וְיִצְמַחוּ הַיְשׁוּעוֹת בְּצִמְיַחַת קַרְן דְּדוֹד בְּמַהֲרָה. (וְעַיֵן בְּסֵפֶר זְכוּתָא דְרַשְׁבִּי).

כְּתַב בְּשֵׁדֵי חֲמוֹד (מַעֲרַכַת מ' סוּף בְּלָל קצ"ח) וז"ל: מִצְוָה שְׁעוֹשִׂים אוֹתָהּ הַרְבֵּה בְּנֵי אָדָם בְּשִׁתְפוּת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּאִילוּ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדוּ, וּמִטַּעַם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת חִבּוּרַת ש"ס וּמְחַלְקִים הַש"ס בֵּין כְּמָה בְּנֵי אָדָם, שְׁכָל אֶחָד לּוֹקַח מִסְכַּת אַחַת, וְעוֹשִׂים סִיּוּם פְּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חִבּוּרוֹת שְׁחַלְקוּ בִּינֵיהֶם לְלַמּוֹד סֵדֶר מְשֻׁנוּת, וְשׁוֹרַת הַדִּין נוֹתֵנַת שִׁטּוֹל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂכָר כְּאִילוּ לַמּוֹד הַש"ס כּוֹלוּ, עַב"ל. - שְׁמַחַת סִיּוּם סֵפֶר הַזֶּהַר: הַרְבֵּי רַבִּי בְּרוּךְ נֶכַד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זִיע"א, נִהַג בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בַּיּוֹם ל"ג בְּעַמּוֹר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סִפְרֵי הַזֶּהַר הַקְדוֹשׁ, וְאַחַר הַסִּיּוּם לְקַח הַסֵּפֶר הַזֶּהַר בְּיַדִּי קְדוֹשׁ וְרַקֵּד כְּמָה שְׁעוֹת, וְאַחֲרֵי רַקוּדִין דְּקִדְשָׁה מְשֻׁמַּחַת הַיּוֹם וּמְשֻׁמַּחַת הַתּוֹרָה נֶשֶׁק בְּפִי קְדוֹשׁ אֶת סֵפֶר הַזֶּהַר וְאָמַר בְּזֶה הַלְשׁוֹן, "אֵיךְ קָעַן דִּיךְ, אֲוֹן דּוּ קַעֲנִסְט מִיךְ" [פִּירוּשׁ: אֲנִי מִפְּכִיר אוֹתְךָ, וְאַתָּה מִפְּכִיר אוֹתִי]. (טַעְמֵי הַמְּנַהֲגִים).

קְרִיאַת גְּדוּלֵי יְרוּשָׁלַיִם בְּשֵׁנַת תַּרפ"א: מַעֲלַת לַמּוֹד הַזֶּהַר הַקְדוֹשׁ אֲשֶׁר הוּא מְבַטֵּל כָּל מִינֵי פְּרַעַנְיּוֹת וְגִזְרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת וּמוֹתָנָא וְחִרְבָּא וּבְזָה מַעֲלָמָא... לְשַׁקֵּד עַל לַמּוֹד הַזֶּהַר לְגַמֵּר בְּאַרְץ וּבְחוּצָהּ לְאַרְץ אֶלֶף סִיּוּמִים... וּבְרוּר כִּי גַם אֲנִשֵׁי חוּץ לְאַרְץ יַעֲלֶה הַלַּמּוֹד שְׁלָהֶם עִם אֲנִשֵׁי עִיר הַקְדוֹשׁ בְּמִסְלַת בֵּית קְדוֹשׁ הַקְדוֹשִׁים בְּסוּד כָּל יִשְׂרָאֵל עַרְבִים זֶה בְּזֶה, וְנִכְנַס לְשָׁנָה חֲדָשָׁה שְׁנַת גְּאֻלָּה וְיִשׁוּעָה בְּרַחֲמִים עַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ... סִיּוּם זֶהַר לְעַלּוּי מִזֵּל עִם יִשְׂרָאֵל וּלְבַטֵּל כָּל הַצָּרִים אוֹתָם עֲלִיּוֹנִים וְתַחַתּוֹנִים, וְיִפֵּר עֲצַת אוֹיְבֵינוּ וְיִקְלַקֵּל מַחֲשָׁבוֹתָם וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדֵיהֶם תּוֹשִׁיָה, וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֵּן לְבִטָּח וְנִרְאָה בְּנַחֲמַת צִיּוֹן, וּבְמַהֲרָה יִתְקַיֵּים וְיִקְרָאתָם דְּרוּר בְּאַרְץ אֲבִיךָ.

הַלּוּמְדִים בְּחִבּוּרָה - כָּל אֶחָד כְּמָה דְקוֹת וּמְשִׁתְּתָפִים וּמְתַאֲחָדִים בְּרַצוֹנָם, עוֹלָה לָהֶם לְכוֹלָם שְׁלַמְדוּ כָּל הַזוּהַר, וְכַף נוֹכַל בְּשִׁבַע דְקוֹת לַעֲשׂוֹת סִיּוּמֵי זוּהַר לְאַלְפִים, וְיִתְקַיֵּים בְּנוּ דְבְרֵי הַנְּבִיאִי יִשְׁעִיָה (פֶּרֶק ס' כ"ב) "הַקְטֵן יְהִיָה לְאַלְף" שְׁאֲפִילוּ בְּדוֹרְנוּ הַנְּמוּדָה - יוֹכַל לְהַחֲשֵׁב לְשֵׁר הָאֶלֶף, שְׁסִים כָּל הַזוּהַר, וּבְפִלָּא יוֹעֵץ (עַרְף רַבִּים) כְּתַב: וְכְמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְתוֹרָה דְרַבִּים וְתַפְלָה דְרַבִּים וְכָל מִצְוָה הַנְּעִשִׂית בְּרַבִּים, הִנֵּה כִּי בֵן רַאוּי לְכָל אָדָם לְהַתְחַבֵּר עִם יְרֵאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ וְלִקְיִים מְאָמֶר דְּדוֹד הַמְּלָךְ ע"ה (תְּהִלִּים קי"ט ס"ג) "חֲבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךָ". עַב"ל.

עַל סִיּוּם "כָּל סֵפֶר הַזֶּהַר" בְּגִירְסָא מְצִינוּ מְנַהֵג יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת אֲזוּ סַעֲדַת מִצְוָה וּלְפַטֵּר בְּכוּרִים מִתַּעֲנִית בְּעַרְב פֶּסַח. (סֵפֶר דְרָף אר"ץ מְנַהֵגֵי יְהוּדֵי אֲרָם צוּבָה חֲלָק א' עַמּוּד כ"ז). (וְעַיֵן בְּשׁוֹת פְּרַחֵי כְּהוּנָה חֲלָק אר"ח ס' י"ג)... וּמִמִּילָא כָּל שְׁכָן בְּלַמּוֹד הַזוּהַר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מזה אנו, מזה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול בזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה:

(קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בנייהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

לפני שהחלה המלחמה ותפקידי היה לשלח פצצות על אוניות של ארץ ישראל
נפל עלי פחד וחשבתני לעצמי, אני יהודי, ואיך הולך אני לפוצץ את ארץ ישראל?
[בטוח שברוסיה אף אחד לא ידע שהוא יהודי].

החלטתי תכף ונתתי פקודה לפוצץ את כל האוניות של סוריה במקום האוניות
של ארץ ישראל.

כשנגמר העבודה לפוצץ את כל האוניות של סוריה ולא של ארץ ישראל, כאשר
נודע הדבר, מיד תפסו ושמו אותי באזיקים והעמידו אותי למשפט.

במשפט שאלו אותי מה עשית? הרי מעלת בתפקידך ואתה ממש בוגד!

עניתי אני לא יודע, הייתי מוכן לפוצץ את כל האוניות של ישראל, ופשוט בא
איזה מלאך (או מה שהוא כזה), והחליף לי את המפות!

כמובן שתכף אסרו אותי והשליכוני לבית הסוהר, ושלחו אותי לבית משפט
ברוסיה – וגזרו דינו משפט מות בתליה רח"ל.

לפני שלקחו אותי לתליה, שאלו אותי אם רוצה להגיד מה שהוא? [כי יש חק
שקודם שהורגים מי שהוא, יכול לבקש מה שהוא רוצה], היהודי ענה אני רוצה
ומבקש לדבר עם מנהיג המדינה, דבר דחוף מאוד. ונחוץ מאוד לבטחון המדינה.

כאשר הביאוהו לפני הנשיא אמר היהודי, כל השנים הייתי הידיד הכי הנאמן
למדינה, ועשיתי כל מה שבניכולתי לטובת המדינה. אך כן קרה דבר, שבכלל זה
לא אני ולא באשמת. ואם יהרגני יהיה זה בזיון גדול למדינה, לתלות איש נאמן
כמוני למדינה. ויהיה זה אשמה גדולה ובושה למדינה לעשות דבר כזה, והבושה
הזאת לא תמחק ותשאר לדראון עולם!

מנהיג המדינה שואל אותו, אם כן מה אתה חושב שצריכים לעשות לך, הלא
מגיע לך מיתה משפט מות?

ענה היהודי, שישלחו אותו לסיביר, ושם ישימו אותו באמצע היער והחיות
יאכלו אותו, אבל המדינה לא תשפך בידים דם נקי ולא תקח עליה אשמה כזאת
להרוג בן אדם כל כך נאמן?

מנהיג המדינה הסכים, ושלחו אותו ליער בסביר.

כתפלת דוד המלך (שמואל ב פרק כד יד) "ויאמר דוד אל גד צר לי מאוד נפלה נא
ביד ה' כי רבים רחמו {רחמי} וביד אדם אל אפלה".

כאשר הגיע לסיביר, חפר לעצמו בור גדול מתחת לאדמה כדי שהחיות לא
יאכלו אותו, וגם להגן מפני הקור, כמו כן הכין לעצמו בגדים מהעור של החיות
שמתו מהקור הגדול ששורר שם, ולמחייתו אכל כל מיני שקצים ורמשים שמתו,

וּכְתוּב (איוב ז) מָה אָנוּשׁ כִּי תִגְדְּלוּנוּ
וְגו', וּתְפַקְדְּנוּ לְבִקְרִים לְרַגְעִים
תִּבְחַנְנוּ. וְעַל זֶה כְּתוּב (ישעיה נג) וְה'
חִפְץ דְּכָאוּ הַחֲלִי, שְׂכַר הַגּוֹף וְכַח
הַנֶּפֶשׁ הוֹרִישׁ שֵׁת לְאָנוּשׁ יִרְשֶׁה
שֶׁהִיְתָה לוֹ לְקַבֵּל. וְאַף הוּא הוֹרִישׁ
לְבָנוּ כֶּךָ.

עוֹד הַתְּגַלְגְּלוֹת הָאוֹתִיּוֹת לְמַתְּנָן אֶת
הָעֵקֶם, וְחִזְרוּ לְהוֹלִיד אֶת קִינּוֹן,
זֶה הַתְּמָקוֹן שֶׁל קִינּוֹן וְהַתְּמָקוֹן תַּחְתּוֹ,
וְחִזְרוּ הָאוֹתִיּוֹת לְבִשְׁם אֶת
הָעוֹלָמוֹת מִהַעֲקָמִימוֹת שֶׁהִיְתָה.
מִהֲלֵלֵאל, מ' סוּף שֶׁל אוֹתִיּוֹת
אָדָם, ה' וְל' תְּמָקוֹן שֶׁל הָאוֹתִיּוֹת
שֶׁל הַבָּל, וּמִשּׁוּם שֶׁלֹּא הִרְשִׁיעַ
כְּמוֹ קִינּוֹן, לֹא הִתְחַלְּפוּ הָאוֹתִיּוֹת
מִשּׁוּם פֶּרֶט לְאַחַת, שֶׁבְּמִקּוֹם ב'
הִיְתָה א' לְהִיּוֹת תְּמָקוֹן יוֹתֵר.

עַד כָּאֵן הַתְּבִשָּׁם הָעוֹלָם וְהַתְּמָקוֹן
הָעֵקֶם מִהֲרָאשִׁית שֶׁל אָנוּשׁ, פֶּרֶט
לְחֻטְאוֹ שֶׁל אָדָם שֶׁלֹּא הִתְבִּשָּׁם
עַד שֶׁעֲמַדוּ יִשְׂרָאֵל בְּהַר סִינַי. אֲבָל
הַתְּמָקוֹן שֶׁל הָעֲקָמִימוֹת שֶׁל קִינּוֹן
וְהַבָּל הַתְּמָקוֹן וְהַתְּבִשָּׁם, אֲבָל
הָעוֹלָם הָיָה בְּצַעַר וְעֵצְבוֹן עַד
שֶׁבָא נֹחַ, שֶׁכְּתוּב (בראשית ה) זֶה
יִנְחַמְנוּ מִמַּעֲשֵׂנוּ וּמִמַּעֲשֵׂנוּ וּמִמַּעֲבוֹן יְדִינוּ
מִן הָאָדָמָה אֲשֶׁר אָרְרָה ה'. וְחֻטְאוֹ
שֶׁל אָדָם לֹא הִתְבִּשָּׁם עַד שֶׁעֲמַדוּ
יִשְׂרָאֵל עַל הַר סִינַי וְקִבְּלוּ תוֹרָה,
וּכְשִׁיִּשְׂרָאֵל קִבְּלוּ תוֹרָה, אָזִי הִנֵּר
וְהָאוֹר הַתְּמָקוֹן כְּאַחַד.

וְעִבְשׁוּ רַבּוֹתַי, אֲנִי מִבְּכָל, וּבְנוֹ
שֶׁל רַב סַפְרָא אֲנִי, וְלֹא זִכִּיתִי
לְהוֹדֵעַ לְאָבִי, וְנִטְרַדְתִּי לְכֹאֵן
וּפְחַדְתִּי, שֶׁהָרִי יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ הֵיוּ
הֵם אֲרִיּוֹת בַּתּוֹרָה, וְקִבְּלֵתִי עָלַי
שֶׁלֹּא אִמַר דְּבַרִי תוֹרָה לְפָנַי אִישׁ
עַד שֶׁגִי חֲדָשִׁים, וְהַיּוֹם הַזֶּה הֵם
נִשְׁלָמוּ. אֲשֶׁרֵי חֲלָקִי שֶׁנִּפְגַּעְשׁוּ
פָּה. הַרִים רַבִּי יוֹסִי אֶת קוֹלוֹ
וּבְכֵה, וְקָמוּ כֻלָּם וְנִשְׁקוּהוּ

דְּקַדְמָאֵי הָוָה, (תהלים ח) מָה אָנוּשׁ כִּי תִזְכְּרוּנוּ.
וּכְתִיב (איוב ז) מָה אָנוּשׁ כִּי תִגְדְּלוּנוּ וְגו',
וּתְפַקְדְּנוּ לְבִקְרִים לְרַגְעִים תִּבְחַנְנוּ. וְעַל דָּא
כְּתִיב (ישעיה נג) וַיִּי חִפְץ דְּכָאוּ הַחֲלִי, תִּבְיָרוּ
דְּגוּפָא, וְתִקְפָא דְנִפְשָא, אוֹרִית שֵׁת לְאָנוּשׁ
יְרוּתָא דְהוּוּה לִיה לְקַבֵּלָא. וְאִיהוּ אוּף הִכִּי
אוֹרִית לְבָנוּ.

הוּוּ אַתְּגַלְגְּלוּ אַתּוּוֹן לְאַתְּקִנָא עֲקִימָא,
וְאַתְהִדְרוּ לְאוּלְדָא. קִינּוֹן. הֵאֵי תְּקוּנָא
דְּקִינּוֹן, וְאַתְתְּמָקוֹן תַּחְתּוֹתֵיהּ, וְאַתְהִדְרוּ אַתּוּוֹן
לְבִסְמָא עֲלִמָא מִעֲקִימוֹ דְהוּוּה. מִהֲלֵלֵאל מ'
סוּפָא דְאַתּוּוֹן דְאָדָם. ה' וְל' תְּקוּנָא דְאַתּוּוֹן
דְהַבָּל, וּבְגִינּוֹן דְלָא הָוָה חֲיִיבָא כְּקִינּוֹן, לָא
אַתְחַלְּפוּ אַתּוּוֹן מִשְׁמִיָּה בַר חַד. דְּבִבְאָתֵר ב'
הָוָה א' לְמַהוּי תְּקוּנָא יְתִיר.

עַד הֵכָא אַתְבָּסָם עֲלִמָא, וְאַתְתְּמָקוֹן עֲקִימָא
מִשְׁיָרוּתָא דְאָנוּשׁ. בַר חוּבָא דְאָדָם, דְלָא
אַתְבָּסָם, עַד דְקִיִּימוּ יִשְׂרָאֵל בְּטוּרָא דְסִינַי,
אֲבָל תְּקוּנָא דְעֲקִימוֹ דְקִינּוֹן וְהַבָּל אַתְתְּמָקוֹן
וְאַתְבָּסָם, אֲבָל עֲלִמָא הָוָה בְּצַעַרָא וְעֵצְבוֹנָא,
עַד דְאַתָּא נֹחַ דְכְּתִיב, (בראשית ה) זֶה יִנְחַמְנוּ
מִמַּעֲשֵׂנוּ וּמִמַּעֲשֵׂנוּ וּמִמַּעֲבוֹן יְדִינוּ מִן הָאָדָמָה אֲשֶׁר
אָרְרָה יי'. וְחוּבָא דְאָדָם לֹא אַתְבָּסָם, עַד
דְקִיִּימוּ יִשְׂרָאֵל עַל טוּרָא דְסִינַי, וְקִבְּלוּ
אוֹרִיָּתָא, וְכַד יִשְׂרָאֵל קִבְּלוּ אוֹרִיָּתָא, כְּדִין
נַר וְאוֹר אַתְתְּמָקוֹן פְּחַדָא.

וְהִשְׁתָּא רַבּוֹתַי, אֲנָא מִבְּכָל, וּבְרָא דְרַב סַפְרָא
אֲנָא, וְלֹא זִכִּינָא לְאַשְׁתַּמוּדְעָא לְאַבָּא,
וְאַטְרִידְנָא הֵכָא, וְדַחֲלִינָא, דְהָא יְתִבִי אַרְעָא
דָא, אִינּוֹן אֲרִיּוֹן בְּאוֹרִיָּתָא, וְשׁוֹינָא עָלַי
דְלָא אִימָא מִיְלִי דְאוֹרִיָּתָא קָמִי בַר נֶשׁ, עַד
תְּרִין יַרְחִין, וְיוּמָא דָא אֲשַׁתְּלִימוּ. זַבְּאָה
חֲוֹלְקִי דְאַתְעַרְעֶתוֹן הֵכָא. אָרִים רַבִּי יוֹסִי קָלִיָּה וּבְכֵה, וְקָמוּ כֻלָּהוּ וּנִשְׁקוּהוּ

בראשו. אמר רבי יוסי, אשרי חלקנו שזכינו בדרך הזה לשמע דברי עתיק הימים מפיו, מה שלא זכינו לשמע עד עכשו.

ישבו כלם. אמר להם, רבותי, משראתי את הצער של חמי ובתו שדחוקים ומצטערים בנפשם שלא ידעתי את ברפת המזון, אמרתי להם, שעד שאדע את ברפת המזון לא אתחבר עם אשתי בדרך כל העולם, ואף על גב שיכלתי לשמש בה בלי חטא, איני רוצה לעבר על דעתם, הואיל ולא יכלתי לומר דבר עד שגיי חידשים. שמחו רבי חייא ורבי יוסי ורחמיו ובתו, וככו מרב שמחה. אמר רבי יוסי, בבקשה ממך, פנין שהתחלת, האר לנו את היום. אשרי חלקנו בדרך הזה!

פתח אותו ילד בברכת המזון ואמר, כתוב אחד אומר ואכלת לפני ה' אלהיך, וכתוב אחד אומר (דברים ט) ושמת לפני ה' אלהיך. הפסוקים הללו פשיטא לא היו שרונים בארץ הקדושה ונראו לפני הקדוש ברוך הוא בבית המקדש, היו מתקיימים. עכשו איך מתקיימים? מי יכול לאכל לפני ה' ולשמת לפני ה'?

א"ל ודאי כף הוא. בראשונה פשיטא אדם על שלחנו לאכל, מברך על הלחם המוציא. מה הטעם המוציא ולא מוציא, שהרי כתוב בורא השמים, ולא כתוב הבורא. עושה ארץ, ולא כתוב העושה ארץ. מה הטעם פאן המוציא?

א"ל כל הדברים שהם מסוד העולם העליון הנסתר, מסתתרת ה' משם, להראות שהרי מעולם גנוז ונסתר הוא. וכל הדברים שהם מהעולם המתחתון שנתגלה

ברישיה. אמר רבי יוסי זכא חולקנא דזכינא בהאי ארחא, למשמע מלי דעתיק יומין מפומך, מה דלא זכינן למשמע עד השתא.

יתיבו פלהו, אמר לון רבותי, מדחמינא צערא דהאי חמי וברתיה, דדחקי ומצטערי בנפשייהו, דלא ידענא ברפת מזונא. אמיןא לון, דעד דאנדע ברפת מזונא, לא אתחבר באנתתי, פארח כל פני עלמא, ואף על גב דיכלנא לשמשא בה בלא חובה, לא בעינא למעבר על דעתיהו, הואיל ולא הוינא יכול למימר מדי, עד תרין ירחין. חדו רבי יוסי ורבי חייא ורחמיו וברתיה, וככו מסגיאנו חדוה. אמר רבי יוסי, במקטו מינה, פיון דשריאת, אנהיר לן יממא, זכא חולקנא בארח דא.

פתח ההוא רביא בברכת מזונא ואמר, כתוב אחד אומר (דברים יד) ואכלת לפני יי' אלהיך, וכתוב אחד אומר (דברים כז) ושמת לפני יי' אלהיך. הגי קראי כד ישראל הו שראו בארעא קדישא, ואתחזון קמי קדשא בריך הוא בבי מקדשא, הו מתקיימי. השתא היך מתקיימי, מאן יכול למיכל לפני יי' ולמחדי לפני יי'.

א"ל ודאי הכי הוא, בקדמיתא כד יתיב בר נש על פתוריה למיכל, מברך על נהמא המוציא. מאי טעמא המוציא, ולא מוציא, דהא כתיב (ישעיה מב) בורא השמים, ולא כתיב הבורא. (ירמיה י) עושה ארץ, ולא כתיב העושה ארץ. מאי טעמא הכא המוציא.

א"ל כל מלין דאינון מרזא דעלמא עלאה סתירא, אסתתרא ה' מתמן, לאתחזאה דהא מעלמא גניזא וסתירא איהו. (דף קט"ו ע"א)

וכל מלין דאינון מעלמא תתאה דאתגליא יתיר, כתיב בה', דכתיב, (ישעיה

המוציא במספר צבאם (עמוס ה) הקורא למי
הים, פלהו מרזא דעלמא תתאה איהו, ואי
אכתיב בשמא איהו בה, כגון האל הגדול,
והכא דאיהו בארץ סתים (ג"א באתגליא) מרזא
דעלמא תתאה איהו, פיון דמברך בר נש,
שכינתא אתיא קמיה.

זמה דאמר ואכלת לפני יי' אלהיך. הכא
אתפליל למללא במלי דאורייתא, דהכי
אצטרף הואיל וקודשא בריך הוא קמיה,
לקיימא דכתיב, (יחזקאל מא) זה השלחן אשר לפני
יי'. וכתיב (דברים יד) ואכלת שם לפני יי' אלהיך.

הואיר וקאים בר נש קמי מאריה, אצטרף נמי
למיחן למספני, למיתן לון, כמה

דאיהו זיהב ליה למיכל. (ס"א וקאן דאכיל קמיה מלכא
קדישא אצטרף וכו')

כמאן דאכיל קמי מלכא קדישא
ואצטרף דלא ישתכח בלעז על פתוריה, דהא
בלענו מסטרא אחרא הוי, ורזא דא (בראשית כה)

הלעיטני נא, ארץ בלענו, והכי אצטרף
לסטרא אחרא, וכתיב (משלי יג) ובטן רשעים

תחסר. ועל דא ואכלת לפני יי' אלהיך כתיב,
ולא לפני סטרא אחרא. ואצטרף דלא יתעסק

במלין בטלין, ובצרכי סעודה (שפיר) ואצטרף
לתעסקא במלין דאורייתא, דהא כד מלין

דאורייתא אתמרו על פתורא, זיהב ההוא בר
נש תקפא למאריה.

ושמחת לפני יי' אלהיך, דא איהו בכוס של
ברכה, כד בריך בר נש בכוס של

ברכה, אצטרף למחדי ולאחזאה חדוה ולא
עציבו כלל, פיון דנטיל בר נש כוס של ברכה,

קדשא בריך הוא קאים על גביה, ואיהו
אצטרף לאעטפא רישיה בחדוה. ולברכא על

הכוס במוחב תלתא, נברך שאכלנו משלו.
ובטובו חיינו, דא אצטרף רעותא לעילא

יותר כתוב בה, שכתוב (ישעיה נב)
המוציא במספר צבאם, (עמוס ט)
הקרא למי הים. כלם הם מסוד

העולם התחתון, ואם נכתב בשם
הוא בה, כמו האל הגדול. וכאן

שהוא בדרך נסתר (בגלוי) מסוד
העולם התחתון הוא, פיון

שמברך אדם, שכינה באה לפניו.
זמה שאמר ואכלת לפני ה'

אלהיך, כאן נכלל לדבר בדברי
תורה, שקף צריך, הואיל והקדוש

ברוך הוא לפניו, לקים את
הכתוב, (יחזקאל מא) זה השלחן

אשר לפני ה'. וכתוב (דברים יד)
ואכלת שם לפני ה' אלהיך.

הואיר ועומד אדם לפני רבנו,
צריך גם לרחם על העניים, לתת

להם כמו שהוא נמן לו לאכל, (ומי
שאוכל לפני המלך הקדוש, צריך) קמי

שאוכל לפני המלך הקדוש, צריך)
שאוכל לפני המלך הקדוש,

וצריך שלא ימצא בלעז על
שלחנו, שהרי בלענות היא מהצד

האחר, וסוד זה - (בראשית כה)
הלעיטני נא, דרך בלענות, וכף

צריך לצד האחר, וכתוב (משלי יג)
ובטן רשעים תחסר. ועל זה

ואכלת לפני ה' אלהיך כתוב, ולא
לפני הצד האחר. וצריך שלא

יתעסק בדברים בטלים ובצרכי
סעודה (יפה), וצריך להתעסק

בדברי תורה, שהרי כשדברי
תורה נאמרים על שלחן, נותן
אותו האדם פת לרבנו.

ושמחת לפני ה' אלהיך - זוהי
כוס של ברכה. כשמברך אדם
בכוס של ברכה, צריך לשמח
ולהראות שמחה ולא עצב כלל.
פיון שנוטל אדם כוס של ברכה,
הקדוש ברוך הוא עומד על גבו,
והוא צריך לעטף ראשו בשמחה
ולברך על הכוס במושב שלשה:
נברך שאכלנו משלו.
ובטובו חיינו, זה צריך רצון
למעלה אל עתיק העתיקים, ועל

זה היא בְּרֵךְ נִסְתָּר. וּבְטוּבוֹ, וְלֹא מְטוּבוֹ. וּבְטוּבוֹ, זֶה הַיָּמִין (מִיָּנִי) הַעֲלִיּוֹן, וּמְטוּבוֹ זֶה הַדְּרָגָה אַחֲרֵת שֶׁבָּאָה מִצַּד הַיָּמִין, וְהִיא הַדְּרָגָה לְמִטָּה מִמֶּנּוּ, מִשּׁוּם שֶׁבְּאֹתוֹ הַטּוֹב נִבְנְהָ הָעוֹלָם וְכוּ'. נִזְוֵן.

דְּמָה נִקְרָא טוֹב וְלָמָּה נִקְרָא חֶסֶד? הַטּוֹב הוּא כְּשׁוֹכֵל הַכֹּל בְּתוֹכוֹ וְלֹא מִתְפַּשֵּׁט לְרֵדֵת לְמִטָּה. חֶסֶד - כְּשִׁיּוֹרֵד לְמִטָּה וְעוֹשֶׂה טוֹב בְּכָל הַבְּרִיּוֹת, בְּצַדִּיקִים וּבְרָשָׁעִים, וְלֹא חוֹשֵׁשׁ, וְאֵף עַל גֵּב שֶׁדְּרָגָה אַחַת הִיא. מִנֵּין לָנוּ? שְׁכָתוּב (תהלים סג) אֵף טוֹב וְחֶסֶד יִרְדּוּפּוּנִי. אִם טוֹב, לָמָּה חֶסֶד? וְאִם חֶסֶד, לָמָּה טוֹב, שֶׁהָרִי בְּאֶחָד מִסְּפִיק? אֲלֵא טוֹב כּוֹלֵל הַכֹּל בְּתוֹכוֹ, וְלֹא הִתְפַּשֵּׁט לְמִטָּה. חֶסֶד יוֹרֵד וּמִתְפַּשֵּׁט לְמִטָּה וְזוֹן לְכָל הַצַּדִּיקִים וְהָרָשָׁעִים כְּאֶחָד.

וְכֹאן, בֵּינָן שְׁאֵמַר וּבְטוּבוֹ חֵינּוּ, חֵינּוּ וְאֵמַר, הֵזֵן אֶת הָעוֹלָם כְּלוּ בְטוּבוֹ בְּחֶסֶד, זֶהוּ שְׁכָתוּב (תהלים קלו) נֹתֵן לְחֵם לְכָל בֶּשֶׂר כִּי לְעוֹלָם חֶסֶדוֹ. וְעַל זֶה הֵזֵן אֶת הַכֹּל, לְצַדִּיקִים וְלָרָשָׁעִים, לְכָל. זֶה נִקְרָא בְּרֶפֶת יָמִין. הַשְּׂמַאל אֵינוֹ בְּבִרְפַת הַמְּזוּזָן, וְלָכֵן שְׂמַאל לֹא תִסֵּעַ לְיָמִין.

שְׂבִינָן שְׁבֵרָף בְּרִכָּה, יָמִין (הַיָּמִין), צָרִיף לְדַבֵּק אֶת אֶרֶץ הַחַיִּים בְּיָמִין, לְהִזּוֹן מִשָּׁם וּלְפָרְנָס וּלְתַת מְזוּזָן לְכָל, וְלָכֵן הַשְּׂנִיָּה בְּרֶפֶת הָאֶרֶץ, וְצָרִיף לְהִזְכִּיר בַּהּ בְּרִית וְתוֹרָה: וְעַל בְּרִיתָךְ שְׁחַתְמָתָךְ בְּבִשְׂרֵנוּ, וְעַל תּוֹרָתְךָ שְׁלַמְדַתְּנוּ. לְהִרְאוֹת שְׂמֵאוֹתוֹ טוֹב נִזְוֵן בְּרִית וְתוֹרָה, שֶׁהוּא הַתְּקוּן שֶׁל הַטּוֹב הַזֶּה.

מִכָּאן לְמַדְנוּ שְׁנֵשִׁים פְּטוּרוֹת מִבְּרֶפֶת הַמְּזוּזָן לְצֵאת יָדֵי חוּבָה, שֶׁהָרִי אֵין בְּהֵן תּוֹרָה וּבְרִית. וְלִחְתָּם עַל הָאֶרֶץ וְעַל הַמְּזוּזָן, זֶה שְׁדַבְּקוֹת כְּאֶחָד בְּחֶסֶד. עַל הָאֶרֶץ

לְגַבִּי עֲתִיקָא דְעֲתִיקוֹן, וְעַל דָּא אִיהִי בְּאֶרֶח סְתִים. וּבְטוּבוֹ, וְלֹא מְטוּבוֹ, וּבְטוּבוֹ: דָּא יְמִינָא (ד"א וְיָנִי) עֲלָאָה. וּמְטוּבוֹ: דָּא דְרָגָא אַחֲרָא, דְאֵתִי מְסֻטְרָא דִימִינָא, וְאִיהוּ דְרָגָא לְתַתָּא מְנִיָּה, בְּגִין דְּבַהֲהוּא טוֹב אֲתַבְּנִי עֲלֵמָא, וּבִיָּה אֲתַזְוֵן.

אֲמַאי אֲקָרִי טוֹב וְאֲמַאי אֲקָרִי חֶסֶד. טוֹב אִיהוּ, כִּד פְּלִיל כְּלָא בְּגִיָּה, וְלֹא אֲתַפְּשֵׁט לְנַחֲתָא לְתַתָּא. חֶסֶד כִּד נַחֲתָא לְתַתָּא. וְעָבִיד טִיבוֹ כְּכָל בְּרִיּוֹן, בְּצַדִּיקִי וּבְרָשָׁעִי וְלֹא חֵיִישׁ, וְאֵף עַל גֵּב דְּדְרָגָא חַד הוּא. מְזוּלָן דְּכְתִיב, (תהלים כג) אֵף טוֹב וְחֶסֶד יִרְדּוּפּוּנִי, אִי טוֹב לָמָּה חֶסֶד, וְאִי חֶסֶד לָמָּה טוֹב, דְּהָא בְּחַד סְגִיָּא אֲלֵא טוֹב פְּלִיל כְּלָא בְּגִיָּה, וְלֹא אֲתַפְּשֵׁט לְתַתָּא. חֶסֶד נַחֲתָא וְאֲתַפְּשֵׁט לְתַתָּא, וְזוֹן כְּלָא צַדִּיקִי וְרָשָׁעִי כְּחַדָּא.

וְהִכָּא בֵּינָן דְאֵמַר וּבְטוּבוֹ חֵינּוּ, הָדָר וְאֵמַר הֵזֵן אֶת הָעוֹלָם כְּלוּ בְטוּבוֹ בְּחֶסֶד, הָדָא הוּא דְכְתִיב, (תהלים קלו) נֹתֵן לְחֵם לְכָל בֶּשֶׂר כִּי לְעוֹלָם חֶסֶדוֹ. וְעַל דָּא הֵזֵן אֶת הַכֹּל, לְצַדִּיקִי וּלְרָשָׁעִי לְכָלָא. דָּא אֲקָרִי בְּרֶפֶת יָמִין. שְׂמַאל לָאו אִיהוּ בְּבִרְפַת מְזוּנָא. וּבְגִין כִּף שְׂמַאלָא לֹא תִסֵּיעַ לְיָמִינָא.

דְּבִיּוֹן דְּבְרִיף בְּרִכָּה. יָמִין (י"א הַיָּמִין), אֲצִטְרִיף לְדַבֵּק אֶרֶץ הַחַיִּים בְּיָמִין, לְאֲתַזְוֵנָא מִתְּמָן, וּלְפָרְנָסָא וּלְמִיָּהֵב מְזוּנָא לְכָלָא, וְעַל דָּא תְנִינָא בְּרֶפֶת הָאֶרֶץ, וְאֲצִטְרִיף לְאֲדַפְרָא בַּהּ בְּרִית וְתוֹרָה, עַל בְּרִיתָךְ שְׁחַתְמָתָךְ בְּבִשְׂרֵנוּ, וְעַל תּוֹרָתְךָ שְׁלַמְדַתְּנוּ, לְאֲחַזְזָא דְמַהֲהוּא טוֹב אֲתַזְוֵן בְּרִית וְתוֹרָה, דְאִיהוּ תְקוּנָא דְהִיא טוֹב. מִכָּאן אֲוִלִּיפְנָא, דְנֵשִׁים פְּטוּרוֹת מִבְּרֶפֶת מְזוּנָא לְאֲפָקָא יָדֵי חוּבָה, דְהָא לִית בְּהוּ תּוֹרָה וּבְרִית. וְלִחְתוּם עַל הָאֶרֶץ וְעַל

- זוהי ארץ החיים. ועל המזון
- זהו חסד. הרי כלולים זה בזה
בדבקות אחת.

התפשטות הטוב היא הודאה
שנקראת חס"ד, ועל זה הוא
אומר נודה לך על כף ועל כף
נסים ואותות שנעשו מצד
הטוב. ואם תאמר, והרי כתוב
נעמות בימיך נצח, זהו מצד
הימין - לא כף, אלא כל אחד
ואחד מראה על אותו מקום
שיצא ממנו.

ואם תאמר, נצח בימין - הרי
כתוב נעמות, וכתוב (שמואל-ב כג)
ונעים זמרות ישראל, (בימין נצח)
וזה שמאל, וכל שמאל נכלל
בסוד הימין. אבל הודאה, מודה
על הימין, להראות שהרי ממנו
יצא, וזו התפשטות הטוב
שהתפשט בארץ החיים.

כזה הטעם אין פאן שמאל?
משום שאין לו חלק לצד האחר
במזונם של ישראל. ואם
מתעורר שמאל, יתעורר עמו
הצד האחר, והרי הוא מכר
בכורתו וחלקו ליצקב אבינו.
והרינו נותנים לו חלקו לאותו
מקטרג בזהמה של מים
אחרונים, ואם אין זהמה, הרי
חלקו באותו מאכל שקרבו בו
בדים.

ולכן אין לו חלק עמנו. והואיל
ואין לו חלק עמנו, שהרי נטל
חלקו, אין לנו להעיר השמאל
כלל, שלא יתעורר המקטרג
לטל שני חלקים, אחד למטה
ואחד למעלה, כמו בכור. שהרי
מכר את בכורתו ליצקב אבינו
- חלקו למטה, ואין לו למעלה
כלום. ישראל נוטלים למעלה,
ועשו נוטל למטה, ועל זה לא
יקרב השמאל כלל בכרפת
המזון.

המזון, הא דדבקותא כחדא בחסד, על הארץ
דא איהי ארץ החיים. ועל המזון דא איהו
חסד, הא כלילו דא בדא בדביקותא חדא.

אתפשטותא דטוב איהו הודאה דאקרי
חס"ד, ועל דא איהו אומר,
נודה לך, על כף ועל כף נסין ואתין דאתעבידו
מסטרא דטוב. ואי תימא והא כתיב (תהלים טז)
נעמות בימיך, נצח, הא איהו מסטרא דמיין.
לאו הכי, אלא כל חד וחד אחזי על ההוא אתר
דנפיק מניה.

ואי תימא נצח בימין, הא כתיב נעמות, וכתיב
(שמואל ב כג) ונעים זמירות ישראל, (ד"א בימין נצח)
ודא שמאלא. (דף קס"ט ע"א) וכל שמאלא אתכליל
ברזא דימינא. אבל הודאה אודי על ימינא,
לאחזאה דהא מניה נפקא, ודא פשיטו דטוב,
דאתפשט בארץ החיים.

מאי טעמא לית הכא שמאלא, בגין דלית
חולקא לסטרא אתרא במזונא דישראל.
ואי אתער שמאלא, סטרא אתרא יתער עמיה,
והא איהו זבין בכרותיה וחולקיה ליצקב
אבונא. והא אנן יהיבנא ליה חולקיה, לההוא
מקטרגא בזהמה דמיין בתראין, ואי לית
זהמה, הא חולקא דההוא מיכלא, דקריבו
ביה ידין.

ועל דא לית ליה חולקא בהדן. והואיל ולית
ליה חולקא בהדן, דהא נטל חולקיה, לית
לן לאתערא שמאלא כלל. דלא יתער מקטרגא
ויטול תריין חולקין, חד לתתא, וחד לעילא,
בכבור. דהא זבין בכרותיה ליצקב אבונא.
חולקיה איהו לתתא, ולית ליה לעילא כלום.
ישראל נטלי לעילא, ועשו נטיל לתתא, ועל
דא לא יתקרב שמאלא כלל, בכרפת מזונא.

בין דמתברכא האי ארץ החיים מסטרא דימינא, ומקבל מזונא, פדין בעינן רחמין על כללא. רחם יי' אלהינו על ישראל עמך ועל ירושלים עירך וגו', דהא מההוא מזונא וספוקא דארץ החיים, נזפי בה אגן ובי מקדשא. דיתבני בי מקדשא לתתא באינון רחמים.

בין שמתברכת ארץ החיים הוא מצד הימין ומקבלת מזון, אגן ומבקשים רחמים על הכל. רחם ה' אלהינו על ישראל עמך ועל ירושלים עירך וגו'. שגרי מאותו מזון וספוק של ארץ החיים נזכה בה אנתנו ובית המקדש, שיבנה בית המקדש למטה באותם רחמים.

ובשבת דלא אשתכח דינא, למהוי נצח והוד כלל חסדים, אומר רצה והחליצנו למהוי תרוייהו, (ישעיה נה) חסדי דוד הנאמנים, ועל דא אל תהי צרה וגון וכו', דהא רצה ומודים, אינון חסדי דוד, ושים שלום דקאמרן בצלותא, בברכת עושה שלום במרומיו הוא ברחמיו יעשה שלום עלינו.

ובשבת, כשהדין לא נמצא להיות נצח והוד כלל החסדים, אומר רצה והחליצנו, להיות שניהם, (ישעיה נד) חסדי דוד הנאמנים, ועל זה אל תהי צרה וגון וכו', שגרי רצה ומודים הם חסדי דוד, ושים שלום שאמרנו בתפלה בברכת עושה שלום במרומיו הוא ברחמיו יעשה שלום עלינו.

הטוב והמטיב, דכלא אתי מסטרא דימינא, ולא מסטר שמאלא כלום. מאן דמברך ברפת מזונא, איהו נטיל ברקאן בקדמיתא מפלהו, ואתברך בכלל ברפת מזונא, ועל דא אית ליה ארפא דחיין. מאן דנטיל פוס של ברכה, וקא מברך עליה, כתיב (תהלים קטז) פוס ישועות אשא. מאן ישועות דא ימינא, דאיהו מושיע מפל מקטרגין דעלמא, דכתיב (ג"א הושיעה לו ימינו) ותושע לו ימינו, וכתיב (תהלים ס) הושיעה ימינך ועגני.

הטוב והמטיב, שהכל בא מצד הימין ולא מצד השמאל כלום. מי שמברך ברפת המזון, הוא נוטל ברכות בראשונה מכלם, ומתברך בכלל של ברפת המזון, ועל זה יש לו ארף חיים. מי שנוטל פוס של ברכה ומברך עליו, כותב (תהלים קטז) כוס ישועות אשא. מי הישועות? זה הימין, שהוא מושיע מפל המקטרגים של העולם, שכתוב (הושיעה לו ימינו) ותושע לו ימינו, וכתוב (תהלים ס) הושיעה ימינך ועגני.

אדהכי הוה נהיר יממא, קמו כלהו ונשקוהו. אמר רבי יוסי, ודאי הלולא איהו יומא דא, ולא ניפוק מהכא, עד דיתעביד הלולא בכל אנשי מתא, דא הוא הלולא דקודשא בריך הוא אתרעי ביה. נטלו לה לאנתתיה, וברכו לה בכמה ברקאן, עבדו דאבוה יתקן ביתא אחרא לחדוה, כנישו כל אנשי מתא לההיא חדותא, וקראו לה פלה. וחדו עמהון כל ההוא יומא, ואיהו חדי עמהון במלי דאורייתא.

בין כך האיר היום, קמו כלם ונשקוהו. אמר רבי יוסי, ודאי יום משתה הוא היום הזה, ולא נצא מפאן עד שיעשה משתה לכל העיר. זהו משתה שהקדוש ברוך הוא רוצה בו. לקחו את אשתו וברכו אותה בכמה ברכות. עשו שאביה יתקן בית אחר לשמחה, כנסו את כל אנשי העיר לאותה שמחה, וקראו לה פלה, ושמו עמם כל אותו היום, והוא שמח עמם בדברי תורה.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשֵׂיָהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו

ברחוב השומר 74 בני ברק

03-6771499

או אצל "מפעל הזהר העולמי"

רחוב נחל לביש 24/8 - רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300